

Foti Benlisoy: Ankara AKP'nin Madrid'i olabilir

Posted on 19/10/2015

Ankara katliamında yakınlarını kaybedenler Erdoğan'a hakaretten anında gözaltına alınıp tutuklanırken, protesto eylemlerine katılmak isteyenler makul şüpheden gözaltına alınırken, devletin canlı bomba listesindekiler nasıl oldu da Türkiye'nin başkentine ellerini kollarını sallayarak girip, ülkenin en kanlı terör saldırısını düzenleyebildiler? Hükümet/devlet bundan habersiz olabilir mi? Bu iki temel soru hâlâ yanıt bulmuş değil. Zira, zinhar sorumluluk kabul etmeyen iktidar, "PKK-IŞİD, bir de Paralelciler yaptı" dışında bir söz kurabilmiş değil.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, "Ankara olayıyla ilgili devleti, hükümeti ve hatta şahsımı sorumlu tutanlar, doğrudan terör örgütleriyle aynı safta yer aldıklarını bilmedirler" diye dursun, AKP Hükümetinin katliamdaki sorumluluğunu ortaya koyan belgelere hemen her gün bir yenisini ekleniyor. Barış isteyenleri hedef alan katliamı, hükümetin olayı sıradanlaştırma tutumunu, derin devlet/katliam ilişkisini, önce IŞİD'siz oluşturulan failer listesini ve katliamın toplumsal yansımalarını yazar Foti Benlisoy'la konuştuk.

Serpil İLGÜN: Ankara katliamını nasıl okuduğunuzla başlayalım. Barış mitingine saldırı, içinde bulunduğumuz konjonktürde nereye oturuyor?

Foti Benlisoy: Bir yönetememe kriziyle, hakim sınıfın eski yöntem ve araçlarla yönetemediği bir durumla karşı karşıyayız. Bu yönetememe krizinin iki boyutu var; AKP'nin genişleyen (yani farklı toplumsal kesim ve siyasal akımlardan rıza devşirebilen) bir hegemonyadan daralan (yani kendi çekirdek toplumsal tabanının ötesini seferber edebilmekte güçlük yaşayan) bir hegemonyaya geçmesi ve AKP'nin hegemonik kapasitesinin daralmasına karşın onun hâlâ (özellikle de alt sınıflar nezdinde) "popüler" bir parti olmaya devam etmesi. Siyasal alandaki bu gelişmelere, hakim sınıf içindeki fraksiyonlaşmanın keskinleşmesi eşlik ediyor. Bu yönetememe krizinin 7 Haziran sonrasında

derinleşeceğini hemen herkes öngörüyordu ama bunun bu kadar sert yaşanacağını sanırım hiçbirimiz tahmin etmemiştik. 10 Ekim saldırısının, bu şiddetli krizin bizi ne gibi felaketlere savurabileceğine dair bir işaret fişeği olması gerekiyor. Bu nedenle katliama gelip geçici bir bela olarak bakmamamız gerektiğini düşünüyorum. AKP ve Erdoğan gibi melanetlerle sınırlı olmayan, çok sert bir siyasal, sosyal altüst oluşlar sürecine giriyoruz. Bunu daha da genelleyerek, dünya ölçeğinde kapitalist krizin ve emperyalistler arası rekabetin uluslararası siyasal mimariyi kırılğanlaştırdığı bir döneme girdiğimizden bahsedebiliriz. Bu, hem çok önemli kazanımlar elde edebileceğimiz; Gezi gibi önemli toplumsal kabarışların ve sızramaların yaşanabileceği bir dönem; hem de aynı zamanda büyük felaketlere, yenilgilere de gebe bir devir. 10 Ekim işte böylesi bir felaketti. Dolayısıyla hepimizin bu döneme örgütsel, stratejik, politik düzeyde bir hazırlıkla yaklaşmamız gerekiyor.

'Erdoğan'la sınırlı olmayan' dediniz. Malumunuz, katliamın sorumlusu olarak devlet, hükümetin yanı sıra Erdoğan da işaret ediliyor ve AKP'nin derin devletinin işi olabileceği söyleniyor. 'Yeni derin devlet', 'Saray gladyosu' tartışmaları Suruç katliamı sonrasında da yoğunluk kazanmıştı. Derin devlet-katliam ilişkisine sizin yorumunuz ne?

Açıkçası derin devlet tabirini problemlili buluyorum. Mesela '90'lı yıllarda gerçekleştirilenler bizzat Milli Güvenlik Kurulu düzeyinde kararlaştırılan şeylerdi. Elbette bunların uygulanması yolunda bir takım aparatların kullanılması gerekiyordu. İşte o aparatlara çoğu zaman "derin devlet" denildi. Ancak politikanın kendisi devletin politikasıydı. Burada da benzer bir durum söz konusu. Ama bugün şöyle bir durumla karşı karşıyayız; MİT'ten örnek vereyim. Her istihbarat örgütü aynı zamanda politik bir örgüttür. Yani en genel düzeyde kapitalist devletin jeostratejik, askeri vs çıkarlarını kollama görevi gibi bir misyonla donanmış bir örgütlenmedir. Türkiye'deyse artık siyasal olduğu kadar partizanlaşmış bir istihbarat örgütüyle karşı karşıyayız. Parti aygıtıyla devlet aygıt ve işlevlerinin iç içe geçtiği bir durumla karşı karşıyayız. Yani yeni bir derin devletten ya da yeni bir kontrgerilla aygıtından bahsedeceksek, onun yeniliği işte bu partizan karakteri. İstihbarat servisi geçmişte partiler üstü, kapitalist devletin genel (ve elbette kirlili) çıkarlarını kollayan bir mekanizmayken, bugün bir partinin, hatta parti içindeki bir kliğin uzantısı haline gelmiş durumda. Bu onu daha da tehlikeli hale getiriyor, çünkü o partinin konjonktürel çıkarları ve mevcut durumu itibariyle daha çılgınca eylemlere muktedir bir aygıt haline geliyor.

Ankara katliamı bu analizde nerede duruyor?

Dokumacılar Grubu denen ekip, İslam çay ocağı etrafında örgütlenmiş, Suriye'ye geçmiş, IŞİD'le bağlantılar kurmuş bir grup. Bu "arkadaş grubuna" en iyimser tabirle göz yumulduğu, onun eylemlerinin önünün açıldığı aşikar. Burada birkaç ihtimal dizisini bir arada düşünmek gerektiği kanaatindeyim. Birincisi, bu doğrudan doğruya IŞİD'in gerçekleştirdiği bir eylem olabilir. IŞİD'i bir düzenli ordu gibi düşünmememiz gerekiyor ama diyelim ki onun emir komuta zinciri içerisinde, o hiyerarşik silsile içerisinde gerçekleşmiş bir eylem. Bu noktada, IŞİD'in eylemi üstlenmemesinin (Suruç'u, Diyarbakır'ı da üstlenmedi) önemli olduğunu düşünüyorum.

Neden üstlenmiyor?

IŞİD, Türkiye'deki Kürt-Türk ihtilafına, etnik kavgaya oynayan bir örgüt. IŞİD'in saldırılar gerçekleştirdiği ülkelere baktığımızda IŞİD'in o ülkelerdeki mezhepsel, etnik, siyasal, sosyal fay hatlarını tetiklemeye dönük bir strateji izlediğini görüyoruz. Türkiye'de yapmaya çalıştığı da Kürt karşıtı tepkiyi kendi etrafında toplamak, bu tepkiyi tahrik ederek kendisine dönük bir sempatiye ya da hiç değilse bir tarafsızlığa çevirmek. Dolayısıyla IŞİD genel olarak Türkiye devletini değil, Kürtleri, solcuları, toplumsal muhalefet güçlerini hedefliyor. Çünkü böylece ülkedeki Kürt karşıtlığını ve savaşı taşımış oluyor. Dahası, Suriye'de mücadele etmekte olduğu güçlerin müttefiki olduğunu düşündüğü muhalefet güçlerini hedefleyerek, savaşı Türkiye'ye taşımış oluyor.

Hükümetin katliamdaki sorumluluğuna, dolayısıyla IŞİD-Hükümet ilişkisine gelirsek...

Bunu şu meşhur "Pakistanlaşma" tabiriyle izah etmek mümkün. Türkiye istihbaratının IŞİD'e sızmış olduğu belli. Ancak böyle "infiltrasyon" girişimleri asla tek taraflı değildir. Karşı taraf da sizin içinize sızmaya, sizin onu kullanmaya çalıştığınız gibi sizi kullanmaya çalışır. İster istemez bir "ortakyaşarlık" ilişkisi şekillenmeye başlar. Kimin kimi "enstrümanlaştırdığının" belirsiz olduğu bir puslu hava (yani 'Pakistanlaşma' denen durum) hakim olur. Dolayısıyla ilk versiyonda doğrudan IŞİD'in bir eylemi olsa da bunu kolaylaştıran, hatta buna dolaylı yollarla katılan bir devletle karşı karşıyayız. İkinci bir ihtimal daha var. Adıyaman kökenli grup IŞİD'den bağımsız hareket ediyor da olabilir. Biraz önce IŞİD gibi örgütleri mutlak bir hiyerarşi, emir komuta zinciri içinde hareket eden yapılar olarak düşünmemek gerektiğini söylemiştim. Bu ekip, görece bağımsızlaşmış ve doğrudan doğruya Türk istihbarat güçlerinin kontrolü altına girmiş bir hücre olabilir. Bu durumda Türkiye devletinin failliği daha da doğrudan oluyor. Diğerinde de devletin iştiraki sadece dolaylı diyemeyiz ama bu versiyonda ajanlaştırılmış hücreyi doğrudan kendi amaçları doğrultusunda kullanmış oluyor. IŞİD'in saldırıyı üstlenmemesi buna da yorulabilir.

KATLIAMIN YARATTIĞI DEHŞET SİNMEYE DEĞİL SİLKİNMEYE DÖNÜŞEBİLİR

Katliamdan hemen sonra hükümet fail olarak önce PKK'yi, ardından PKK-Esad ortaklığını, sonra PKK-IŞİD, en son da Cemaat'i gösterdi. Aslında uzunca bir süredir AKP ve Erdoğan tarafından konu ne olursa olsun önümüze getirilen bu 'ortak düşmanlar' propagandasının maksadı nedir?

George Orwell'in 1984 isimli romanında "Büyük Biraderin" maksadı neyse o. Romanda Okyanusya adlı ülke sürekli savaş halindedir ama kimin kiminle ne için savaştığı da belli değildir. Öyle bir baskı ve tedhiş ortamı vardır ki insanların "kiminle savaşıyoruz"u düşünecek kapasitesi kalmamıştır. Sürekli değişen, birbirinin yerini alan farklı düşmanlarla savaş halindedir ülke. Hep bir tehdit vardır ve ahali öyle terörize edilmiştir ki kimsenin bu düşmanlıkların aslını astarını sorgulayacak hali kalmamıştır. İşte en az Orwell'deki kadar disütopik bir stratejiyle karşı karşıyayız. Bu stratejinin öyle rasyonel tutarlılık gibi kriterlerinin olması da gerekmiyor. Deli saçması komplo teorileri, hiçbir tutarlılık kaygısı olmaksızın birbirinin yerine ya da aynı anda kullanılabilir. AKP'nin faşizan bir oluşuma en benzediği nokta da işte bu. "Yalanın en arsızını ve en büyüğünü söylersek, o yalan etkili olur" zihniyeti AKP'de cisimleşmiş durumda. "Kuşatma altındayız, dört bir yanımız terörle dolu, bizim yapacağımız tek şey lider etrafında kenetlenmek" demeye getiriliyor.

Sözünü ettiğiniz argümanın bir adım sonrasında da 'biz ve onlar', yani Erdoğan'a karşı olanlarla, yanında olanlar geliyor...

Yine bir faşizan temayla karşı karşıyayız aslında. Milletin mukadderat ve geleceğini kendi şahsında cisimleştiren lider teması. Dolayısıyla lidere karşı çıkmak, bizatihi millete karşı olmak anlamına geliyor. Ancak katliama dair AKP söyleminin daha "rasyonel" denebilecek

bir versiyonu da var. Katliamın ısrarla ve sistematik olarak PKK'ye fatura edilmeye çalışılmasının arkasındaki mantığı belki de en iyi İspanya örneği açıklayabilir. 2004 yılının Mart ayında, İspanya seçimlerinden üç gün önce Madrid'de bombalı saldırılar gerçekleştirilir ve yüzlerce insan ölür. Muhafazakar hükümet, saldırının hemen ardından eylemi ETA'ya fatura etmeye çalışır. Hükümet, eylemin ardında El Kaide ya da benzer bir örgütün çıkması olasılığından ürkmektedir. Zira Muhafazakar Aznar Hükümeti, İspanyol devletini ABD öncülüğünde Irak'ı işgal eden koalisyonun parçası kılmıştır. Dolayısıyla işin ucunda El Kaide ya da benzeri bir örgütün çıkması, hükümetin politikalarının sorgulanmasını gündeme getirecek, Muhafazakar Parti'yi yaklaşan seçimde oldukça zor duruma sokacaktır. İşte böyle bir zihniyetle ve aksi yöndeki tüm delillere karşın "saldırığı ETA yaptı" gibi bir yalana başvurdular. AKP de aynı hesabı yapıyor. Saldırının hükümetin Suriye politikalarıyla bağlantılandırılmasının önünü almaya çalışıyor. Bu yalan stratejisi İspanya'da tutmamış, saldırının sorumluluğunu ETA'ya yıkma girişimi muhafazakarların seçimi kaybetmesine neden olmuştu. Benzer bir durumla karşılaşabiliriz. Katliamın yarattığı dehşet toplumun sinmesine değil de tersine, bir silkinmeye de dönüşebilir. "Ankara", AKP iktidarı için pekala "Madrid" olabilir.

ERDOĞAN İSTİKRAR TEHDİDİ OLARAK ALGILANIYOR ARTIK

Katliamdan önce de çatışmaların giderek yoğunluk kazanması nedeniyle seçimin yapılmayacağına, hatta oylarının düştüğünü gören AKP'nin seçimi iptal etmeye çalışacağına ilişkin endişeler dillendiriliyordu. Kimi yazarlara göre, Ankara katliamı sonrasında bu ihtimal güçlendi. Katılır mısınız?

Türkiye'de yaşananlar artık fantastik kurgu ya da disütopya sınırlarını zorlamaya başlasa da seçimin gerçekleştirilmemesi zayıf bir ihtimal. Belli ki AKP'nin seçimleri olağan koşullarda

yaptırmama, seçimlere olağanüstü hal durumunda gitme gibi bir tercihi var. Çatışmasızlık durumunun kendisine bir fayda getirmediği kararını aldığı andan itibaren Erdoğan bilinçli olarak gerilimi arttırmaya dönük bir strateji izlemeye başladı. Ankara katliamını da doğal olarak bu strateji çerçevesinde düşünmek gerekiyor.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymayabilir. Katliamla bağı ne olursa olsun “Ankara”, sonuçları itibariyle AKP’nin ya da Erdoğan kliğinin hazmedebileceğinden çok daha büyük bir lokma. Katliamın boyutları, Erdoğan ve ekibinin zaten erozyon halindeki siyasal meşruiyetinde ciddi bir yaraya sebep oldu. Yaratılmaya çalışılan “400 vekil verilmediği” için huzurun kalmadığı algısı, hızla AKP’nin, özellikle de Erdoğan’ın “huzursuzluğun” kaynağı olduğu, bu ekibin ülkeyi yönetemediği algısıyla yer değiştiriyor. Geçmişte “istikrar” adına konuşan Erdoğan, şimdi geniş kesimlerce (hatta bazı partilileri arasında dahi) istikrara dönük bir tehdit olarak görülüyor.

Kendisini sıkıştıran bir eyleme neden yol verdi peki?

Bunu tam olarak bilemiyorum. Her siyasal hesap tutacak diye bir şey yok. Saldırı doğrudan IŞİD’den mi geliyor yoksa devlet tarafından ele geçirilmiş bir hücrenin eylemi mi? İki ihtimalde de farklı sonuçlar çıkıyor. Ya da belki de eylemin daha küçük çaplı olacağı beklenmiştir, bilemiyorum. Bir taraftan da Erdoğan’ın giderek uzun vadede kendi aleyhine sonuçlara yol verebilecek taktik adımlar atmak durumunda kaldığı da söylenebilir. Yani söz konusu siyasal grubun kısa erimli bir rasyonalitesi var. Erdoğan 1 Kasım’a doğru giderken milliyetçi-sağ oylar havuzundan mümkün olduğunca pay kapmak ve kendi kararsız tabanını “memleket-din-millet elden gidiyor” diyerek sandığa sevk etmek için çabılıyor. Diğer yandan da HDP’yi kriminalize ederek mümkün olduğunca aşağı çekmeyi hedefliyor. Yani birkaç puanlık oynamalarla seçimden bambaşka ve tek başına iktidara el veren bir sonuçla çıkabileceğini düşünüyor. Bu kısa vadeli plan çerçevesinde baktığımızda Erdoğan ve avanesi, bizim “AKP’yi sıkıştırıyor” dediğimiz daha genel süreç ve dinamikleri düşünmüyor, şimdilik “takmıyor” olabilir. Yine de seçimlerin iptalini gerçekçi bir senaryo olarak

görmüyorum. Seçimleri iptal etmek, uluslararası sistemde Türkiye'yi başka bir lige düşürür.

Şöyle yorumlar var, 'AKP için seçime gitmemenin bedeli, seçimi kaybettikten sonra olacıklardan daha ağır değil.' Dolayısıyla Erdoğan başka bir lige düşüyor olmayı daha az önemsiyor olabilir mi?

Kuşkusuz. Erdoğan kumar oynuyor ve bu kumarı kazanabileceğini düşünüyor. Hedef, 1 Kasım'a 7 Haziran'dan daha güçlü bir pozisyonda girmek, bunun için bütün araçları kullanmak, koalisyona gidilecekse de güçlü gitmek. Diğer yandan bölgede eylemsizlik kararını tanımayarak -tanımamak bir yana çatışmayı tahrik ederek- Kürt illerinde seçim sonuçlarını etkileyebilecek müdahaleleri mümkün kılacak bir olağanüstü hal içinde seçime gitmek gibi bir hedef gözetiliyor.

TÜRK DEVLET AKLI , KÜRTLERLE BAĞININ NE OLACAĞI SORUSUNA ACİLEN NET BİR YANIT VERMEK ZORUNDA

Başbakan Davutoğlu'nun ABD'nin PYD'ye yaptığı yardımlar için 'buna müsaade etmeyiz, PYD'yi vururuz' şeklindeki çıkışlarını değerlendiren gazeteci Murat Yetkin şöyle yazdı; "Acaba Ankara'da PYD'nin daha önce yaptığı gibi PKK'nın yanlış kararına uyup Rakka yerine Cerablus'a saldırmasını bekleyen, bunu gerekçe yapıp orduyu Suriye'ye itirmek isteyenler mi var?" Yetkin, bu kötü senaryonun gerçekleşmesi durumunda 'seçimleri unutalım' diyor. Ne dersiniz?

Davutoğlu ya da Erdoğan'ın bu husustaki efenmelerini çok da dikkate almamız gerekiyor. Çünkü büyük laflar edip sonra sahada sürekli okkalı tokatlar yiyen bir dış politikayla karşı karşıyayız. "PYD Cerablus'a yönelirse Türkiye dahil olur mu?" kritik bir soru

elbette. Ancak bu giderek cılızlaşan bir ihtimal. Rusya'nın da devreye girdiği koşullarda böyle bir askeri hamlenin sadece ABD'nin değil, aynı zamanda Rusya'nın belki fiili tepkisiyle de karşılaşacağı bir durum yaratacağı için buna cüret edilebileceğini düşünmüyorum. AKP'nin böyle bir niyeti varsa bile, Türk Silahlı Kuvvetleri böyle bir girişim içinde yer alır mı, yoksa daha önce gündeme geldiği gibi bir tereddüt mü sergiler? Bana ikincisi daha makul bir varsayım gibi görünüyor. Diğer yandan bölgedeki siyaset daha da girift hale geldikçe öngörülerde bulunmak zorlaşıyor ama ben Kürtlerin de (eğer ABD'nin böyle bir şeye onayı yoksa) Rakka yerine Cerablus'a yöneleceğini düşünmüyorum. ABD'nin rahatsız olacağı bir hamleyi PYD'nin önüne koyacağını zannetmiyorum. Hele hele Suriye Demokratik Güçleri denen askeri güç oluşturulmuş ve ABD'nin büyük miktarda askeri yardımı gerçekleşmişken esas olarak Rakka hedefinin gündemde tutulacağı kanaatindeyim.

Kürt politikasının, Türkiye'nin okkalı tokatlar yemesinin temel sebebi olmaya devam ettiğinin altını çizmek gerekiyor galiba...

Kesinlikle. Çoğu yorumcu, Türkiye'nin Suriye'de içine düştüğü durumun arkasında esas olarak Kürt meselesi olduğu hususunda zaten hemfikir. Ancak bir noktanın daha altını özellikle çizmek gerekiyor. Kürtler bilhassa Rojava ile birlikte bir halk olarak kendi kendilerini yönetme ve kendilerine ait bir statü talebindeler. Bundan artık geri döndürülemezler. Bu iki talep konusunda sadece AKP'nin değil, bizatihi Türk kapitalizminin kolektif aklı olarak "hikmet-i hükümetin", yani devlet aklının nasıl bir cevap geliştireceği çok önemli.

Savaşın yeniden başlatılması bir yanıt oluşturmuyor mu?

Şu anda fazlasıyla sert bir konjonktürdeyiz ama bundan geri dönüşler de yaşanabilir. Kapıyı henüz kapatmış olduklarına inanmıyorum. Devlet içinde bu konuda bir ihtilaf, bir çatışma olduğunu da düşünüyorum.

Nasıl bir çatışma?

Hâkim sınıfın bir bölümü, Kürtlerin taleplerinin hiç değilse bir bölümünü kabul ederek ve böylece Kürt hareketinin radikalizmini de belli ölçülerde soğurarak bir uzlaşya gitmek arayışında. Bu çizgi zaman zaman daha güçlü bir biçimde ifade ediliyor, bazense belirsizleşiyor, etkisizleşiyor. Ancak az önce kabaca tarif ettiğim bu çizgi, hiç değilse 80'lerin sonundan itibaren Türkiye devleti içinde de tartışılıyor, belli bir yer tutuyor. Bir de son dönemde "Sri Lanka modeli" denen bir topyekün savaş, nihâî çözüm, Kürtleri bütünüyle ezip geçme diye kabaca tarif edilebilecek malum hat söz konusu. Bugün Erdoğan, AKP, bu çizgiyi teşvik eder görünümde. Ama mesele sadece AKP'nin sorunu değil, Türkiye devletinin bir bütün olarak sorunu. Yükselen bir ulus olarak Kürtlerin Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile bağı ve ilişkisi ne olacak sorusuna acilen bir yanıt geliştirilmek zorunda. Bu yanıt önümüzdeki dönemin siyasal koşullarını önemli ölçüde belirleyecek.

1 Kasım bu sorunun yanıtının oluşmasına da etki eder mi?

Bir ölçüde evet. AKP'nin güç kaybetmesi, bir tür uzlaşya ya da çözüm iradesinin devlet içinde de daha güçlü bir biçimde ifade edilmesinin önünü açar. Diğer yandan savaşın bu şiddette sürmesi, Kürt halkının savaşla bu kadar aşağılanması, giderek demokratik koşullarda bir tür "çözümü" de büsbütün imkânsız kılabilir. O yüzden kritik bir aşamaya evrildiğimizi düşünüyorum. Türkiye hâkim sınıfı önümüzdeki süreçte bu soruya, yani Kürt halkıyla nasıl ve ne temelde bir ilişki kurulması gerektiği sorusuna kesin ve net bir yanıt vermek durumunda kalacak. Bizim yapmamız gereken onun yanıtını beklemek değil elbette. Kürt halkının taleplerinin karşılanacağı zeminlerin yaratılması için ve onun manevra sahasını genişletecek şekilde hareket etmek gerekiyor. Seçimlerde alınan tutum da bunun bir parçası.

KUTUPLAŞMANIN TELAFİSİNİN OLMADIĞI FİKRİNE KAPILIRSAK, SİYASET ANLAMSIZ HALE GELİR

Ankara katliamı sonrasında bir yanda kitlesel eylemler, protestolar, uğurlamalar, iş bırakmalar; diğer yanda 'oh olsun' diyenler, saldırganların ruhlarına Fatih istemeler, Demirtaş'a başsağlığı diledi diye Abdullah Gül'ü eleştirmeler... Toplumdaki kutuplaşmanın giderek kopuşa doğru yöneldiği tezine katılır mısınız?

Özellikle liberal batı basını Türkiye'nin bir iç savaşa sürüklendiği ve mutlak ve telafisiz bir kutuplaşma yaşandığı tezini çok sevdi ama ben bu görüşe mesafeli yaklaşıyorum. Türkiye toplumunda ciddi bir faşizan, milliyetçi, gerici damar olduğunu biliyoruz, evet. Başka acılara, hele hele geçmişte Kürt halkının yaşadığı acılara Türkiye'nin batısının ne kadar bigane kaldığını da biliyoruz. Yani o acılar yaşanırken de Türkiye halkı bir ve beraber değildi. En az bu kadar, hatta bence daha fazla bölünmüştü o zaman da. Bir kutuplaşma olduğu aşikâr ama bunun telafisinin mümkün olmadığı fikri, mantıki sonuçlarına çekildiğinde bizleri siyaseten paralize edecek bir görüş. Oysa son seçimlerde de gördük. HDP'nin yüzde 13'e ulaşmasının en önemli nedenlerinden biri, AKP'den parçalar koparmış olmasıydı. Biz bu kutuplaşma tezine sarıldığımızda, yani "bu toplumun yüzde 40'ı, ya da yüzde 60'ı bu katliamdan memnun" dediğimizde, AKP'ye oy verenlerin bölünemez ve yekpare bir bütün olduğunu iddia etmiş oluyoruz. Aslında zaten vahim olan durumumuzu daha da içinden çıkılmaz hale getiren, apolitik bulduğum karamsar bir hayıflanma bu. Türkiye toplumsal muhalefetinin başına çokça bela olmuş kültür savaşları tezinin de bir devamı. Yani bir yerde AKP'nin yaptığını tersinden yeniden üretmiş oluyor ve siyasetin aralarında hiçbir geçiş olmayan kültürel bloklar arasında cereyan ettiğini kabul etmiş oluyoruz. Aralarında köprü kurulamayacak, bölünemeyecek, siyaseten yarılamayacak kültürel (ya da mezhepsel-etnik) bloklar arasındaki bir mücadeleyse siyaset, vay halimize! Bu tezi kabul ettiğimiz andan itibaren kendimizi aslında fiilen bir tür marjinalliğe de

mahkûm etmiş oluyoruz. Bunu tersine çevirmemiz gerekiyor. Kolay mı, zor. Ama bu aralarında geçiş olmayan yekpare kültürel-siyasal bloklar propagandasına kapılmamak gerekiyor. Buna kapılırsak, siyaset bir yerden sonra bizim için anlamsız hale gelir. AKP'ye oy veren kitleleri de siyaseten bölmek, AKP'den parçalar kopartmak mümkün ve zaten bu HDP örneğinde olduğu gibi, sınırlı bir ölçekte de olsa zaten gerçekleşiyor. Solun bu bölme-yarma, mevcut saflaşmayı bir başka, yani sınıfsal-sosyal temelde yeniden tanımlama iddiasından feragat etmemesi gerekiyor.

Kaynak: evrensel.net